

Arrest

nr. 134 764 van 9 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in

de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van zijn vaders vroegere functie als bankverantwoordelijke.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 64 686 van 12 juli 2011 omdat zijn asielaanvraag ongelooftwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: twee convocaties op zijn naam met bijhorende Nederlandstalige vertalingen, een certificaat op naam van zijn vader aangaande zijn dienst bij de Spaarbank en een volmacht op naam van zijn vader in verband met diens werk op de Spaarbank, eveneens met bijhorende vertalingen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongelooftwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek. Verzoekers huidige kritiek dat op de door hem neergelegde convocaties in de linkerhoek wel degelijk de hoofding met de naam en de gegevens van de

uitreikingsinstantie staan, mist feitelijke grondslag en elke ernst, zo blijkt uit een eenvoudig nazicht/controle van de betreffende documenten. Immers, zo stelde de commissaris-generaal tevens terecht vast, ontbreken deze gegevens (er) wel degelijk.

Verzoeker toont niet (aan de hand van concrete en objectieve informatie) aan en maakt geenszins in concreto aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië een risico loopt op vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming louter omwille van het feit dat hij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 oktober 2014, voert zij aan dat het onaanvaardbaar is dat wanneer een eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig wordt bestempeld een volgende asielaanvraag eveneens als ongeloofwaardig wordt afgedaan, niettegenstaande er nieuwe elementen worden voorgelegd. Verzoekende partij wijst er op dat de beoordeling van de commissaris-generaal van het door haar ingediende stuk niet correct is. Verzoekende partij stelt voorts dat zij verschillende medische verslagen heeft ingediend en dat deze verslagen haar vervolgingen ondersteunen en concreet hadden moeten onderzocht worden.

4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij met haar betoog dat het onaanvaardbaar is dat wanneer een eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig wordt bestempeld een volgende asielaanvraag eveneens als ongeloofwaardig wordt afgedaan, volledig voorbij gaat aan wat in de bestreden beslissing en in de voormelde beschikking opgenomen grond wordt uiteengezet. Zo wordt haar vierde asielaanvraag niet enkel en alleen niet in overweging genomen omwille van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas in het kader van haar eerdere asielaanvragen (verzoekende partij grijpt ter motivatie van haar huidige asielaanvraag immers terug naar de motieven die zij reeds tijdens haar eerdere asielaanvragen aanhaalde – verzoekende partij beweerde haar land van herkomst

te zijn ontvlucht omdat zij problemen kende met de autoriteiten omwille van haar vaders vroegere functie als bankverantwoordelijke – die ongeloofwaardig werden bevonden) doch ook omdat (i) wat betreft de verklaring dat zij intussen van haar moeder de ware reden van het ontslag van haar vader vernam, het uiterst merkwaardig is dat haar moeder haar nu pas, nadat zij zich reeds driemaal beroepen heeft op internationale bescherming, over de ware reden van het ontslag van haar vader op de hoogte heeft gebracht, en deze nieuwe verklaring hoe dan ook niet kunnen hard maken dat haar vader daadwerkelijk ontslagen werd op zijn werk bij de Spaarbank in 2006 en zij in dit verband in 2009 en 2010 problemen zou hebben gekend, (ii) de twee nieuwe convocaties op haar naam luidens dewelke zij werd opgeroepen door de OMVD van het district Shali in hoedanigheid van getuige op 14 en 17 januari 2014, elke bewijswaarde ontberen gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas in het kader van haar eerdere asielaanvragen, gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, en gelet op de vormelijke gebreken in de convocaties, en (iii) verzoekende partij het originele certificaat op naam van haar vader met betrekking tot haar dienst bij de Spaarbank en de originele volmacht op naam van haar vader in verband met zijn werk op de Spaarbank, reeds heeft neergelegd in het kader van haar derde asielaanvraag, weliswaar in de vorm van een fax, en de inhoud van deze stukken reeds beoordeeld werd naar aanleiding van haar vorige aanvraag, waardoor deze stukken niet beschouwd kunnen worden als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij opwerpt dat de beoordeling van de commissaris-generaal van het door haar ingediende stuk niet correct is, stelt de Raad vast dat, na grondig nazicht ervan, de hoofding met de naam en de gegevens van de uitreikende instantie in de linkerbovenhoek van de convocaties inderdaad ontbreekt. Dat de gegevens van de uitreikingsinstanties er wel degelijk in staan, maar niet in de linkerbovenhoek (deze zouden luidens verzoekende partij in de stempel vermeld staan), doet hieraan geen afbreuk. Ook de wijze waarop ze zijn afgeleverd kan niet worden nagegaan daar het strookje hiertoe onderaan geheel niet werd ingevuld. De uitleg van verzoekende partij, met name dat dit wellicht niet moest worden ingevuld omdat de ene oproeping per post en de andere door de politie zelf bezorgd werd, en niet door enige tussenpersoon of enige koerier, overtuigt niet. Verder werden op deze convocaties evenmin het telefoonnummer ingevuld waarop men dient te verwittigen indien men omwille van een gegronde reden niet aanwezig kan zijn op de oproepingsdatum. Wat er ook van zij, de convocaties bevatten geen informatie over de zaak waarin verzoekende partij zich diende aan te bieden. Uit de convocaties kan alleen worden opgemaakt dat verzoekende partij werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige, doch niet dat zij door de autoriteiten in haar land van herkomst wordt vervolgd. Bovendien blijkt uit de informatie gevoegd bij de nota van verwerende partij d.d. 26 september 2014 dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren (zie COI Focus, “*Russische Federatie. Mogelijkheid om valse documenten in Noord-Kaukasus te kopen*”, d.d. 10 juni 2013 en antwoorddocument CEDOCA, tch2008-140w, valse documenten in de Russische Federatie/Tsjetsjenië, d.d. 2 september 2008). Bijgevolg is de Raad dan ook van oordeel dat dergelijke convocaties onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij. Zo stelde de Raad in zijn met kracht van gewijsde bekleedde arrest nr. 64 686 van 12 juli 2011 dat er geen geloof kon worden gehecht als zou verzoekende partij problemen kennen met de autoriteiten omwille van haar vaders vroegere functie als bankverantwoordelijke. In voormeld arrest wordt het volgende gesteld: “(...) *De Raad is van mening dat de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas heeft besloten. Zo werd vooreerst met reden opgemerkt dat verzoeker geen enkel tastbaar bewijs voorlegde van zijn voorgehouden problemen. Het ontbreken van enig document waaruit blijkt dat zijn vader tussen 2000 en 2006 daadwerkelijk aan het hoofd stond van de Sber-bank in Shali, wijt verzoeker aan het feit dat er geen documenten overbleven na de veelvuldige huiszoekingen. De Raad vindt het ongeloofwaardig dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat zijn vader gedurende zes jaar aan het hoofd stond van de Sber-bank in Shali, te meer daar hij stelt dat zijn problemen juist hun oorsprong vinden in de functie van zijn vader als bankverantwoordelijke. Inderdaad kan er redelijkerwijze worden verwacht dat er vele documenten voorhanden zijn die op zijn minst een begin van bewijs vormen van de voormalige functie van zijn vader. Het feit dat verzoeker mogelijkheden onbenut laat om dergelijke documenten voor te leggen, beïnvloedt zijn geloofwaardigheid op een negatieve manier. (...) Tenslotte werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van zijn asielrelaas, zoals bijvoorbeeld het aantal keer dat zijn vader door de autoriteiten werd meegenomen en de reden waarom verzoekers belagers telkens vragen stelden over geld en documenten. Verzoeker verwijst ter verdediging naar zijn “angst” en de “wanhoop over de ongerijmdheid van de vragen van zijn belagers”. De Raad wijst er op*

dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij ondanks eventuele traumatische ervaringen, informatie kan geven over kernelementen van zijn relaas. Het louter opwerpen van angstgevoelens, kan geenszins nuttig worden ingeroepen als verschoningsgrond, te meer nu –uit wat voorafgaat- blijkt dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. Evenmin volstaat het te verwijzen naar (zie verzoekschrift p. 8) het feit dat in Tsjetsjenië in het algemeen sprake is van “willekeurige en onbegrijpelijke geweldplegingen” om de vage en incoherente verklaringen van verzoeker te verschonen. Bij gebreke aan een afdoende verdediging, blijven de vastgestelde vaagheden uit de bestreden beslissing staande en maakt de Raad ze tot de zijne. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).(…)”

Gelet op alle hierboven gedane vaststellingen hecht de Raad geen bewijswaarde aan de door verzoekende partij neergelegde convocaties.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij verschillende medische verslagen heeft ingediend en dat deze verslagen haar vervolgingen ondersteunen en concreet hadden moeten onderzocht worden, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in het kader van onderhavige asielprocedure helemaal geen medische attesten heeft neergelegd. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de asielinstanties deze medische verslagen mee in aanmerking hadden moeten nemen bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. In zoverre verzoekende partij doelt op de medische attesten die zij naar aanleiding van haar aanvraag 9ter heeft ingediend, wijst de Raad er op dat deze aanvraag een geheel andere procedure betreft en zij niet dienstig kan verwijzen naar de medische attesten die zij ter ondersteuning van een medische regularisatie heeft neergelegd.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS